

Kathryn Kuhlman: Hiszek a csodákban

Hiszek a csodákban, mert hiszek Istenben. És mivel hiszek Istenben, látok csodákat megtörténni.

Ha nem bánjátok, megosztom veletek mindazt, ami a szívemen van. Szívből-szívbe.

Mielőtt ma elbúcsúznánk, hiszem, hogy megértitek miként foglalkozik Isten velünk emberekkel.

Soha ne felejtsetek, hogy emberként problémákkal fogtok találkozni, szívfájdalmaitok lesznek, szenvedéseket éltek át, mert az emberiséghez tartoztok.

Tudjátok számomra mindegy, hogy éppen hol vagytok és hányan hallgatjátok ezt az üzenetet.

Tudom, hogy ha felteszek egy bizonyos kérdést, mindig ugyanazt a reakciót várhatom. Kézfeltartással jeleztétek, hányan szeretnétek tudni a koromat? – És kivétel nélkül minden kéz a magasba emelkedik. Azt gondoljátok, most elárulom? A legkevésbé sem szeretném, pusztán azért, mert nem rátok tartozik.

Egyik nap, amikor bementem az irodámba, oly sok feladat zúdult rám, hogy azt hittem, elsüllyedek bennük.

Hétfőtől péntekig mindennap rádióműsorom van a saját rádióállomásunkon. Emellett ott van a gyülekezeti szolgálat. Mindez néha nagyon megterhelőnek tűnik. Ezen a napon százával tornyosultak a levelek az asztalomon ezernyi megválaszolandó kérdéssel. A szakemberek vártak a stúdióban, hogy felvegyék a műsort. Ez több volt, mint amit egy ember el tud hordozni. 16-18 órát dolgoztam az ezt megelőző napokon egész éjszakába nyúlóan.

Odaálltam az iroda közepére és anélkül, hogy gondolkodtam volna, azt mondtam:

– Drága Jézus, miért nem történhetett velem mindez, amikor még fiatal voltam?

Tinédzser koromban annyi életerőm volt, soha nem voltam fáradt vagy kimerült. Friss voltam anélkül, hogy éjszakákat végigaludtam volna. Minden olyan csodálatosan egyszerű volt.

Mielőtt bármit is hozzáfűzhettem volna, úgy tűnt, mintha valaki megszólított volna:

– Még nem voltál kész rá. Nem tudtam rád bízni a munkát, hogy elvégezhesd, nem tudtam felelősséget helyezni rád.

Aznap este, amint a Bibliámat olvastam, találtam egy Igét, ami szinte csak hozzám szólt.

Ez a Jeremiás 48,11 volt:

„Gondtalanul élt Móáb ifjúsága óta, és pihent, mint seprőn a bor. Nem öntötték át egyik edényből a másikba, nem kellett fogságba mennie. Ezért maradt meg zamata és illata sem változott meg.”

Ez a vers a bor készítéséről szól, és leírja a folyamatot, mely által egy igen tiszta, finom és gazdag bor nyerhető. Akkoriban másfajta eljárást használtak a bor készítésére, mint manapság. A bort át kellett önteni az egyik edényből egy másikba. És minden egyes átöntés után egy sűrű lerakódás maradt az edény alján. Gyakran hosszú időn keresztül tárolták a bort anélkül, hogy megmozgatták volna. Néha sötétben, néha melegben, néha hidegben. Az edény néha áttetsző volt, néha nem. Majd átöntötték a bort egy másik edénybe mindaddig, amíg tiszta és testes nem lett.

Amikor elolvastam ezt az ígérést, tudtam, ez egyenesen nekem szól. Visszaemlékeztem a fiatalságom első éveire.

Tudjátok, el fogok mesélni most nektek valami bizalmasat. 14 éves voltam amikor megtértem és megkaptam azt a csodálatos elhívást, hogy hirdessem az evangéliumot. Ez az elhívás olyan bizonyos volt, mint a megtérésem. Ezért nem osztom azoknak a véleményét, akik azt mondják, hogy mivel nő vagyok, nem prédikálhatok. Tudjátok miért? Az Ő elhívása miatt, amely olyan egyértelmű volt, mint maga az üdvösségem. Valami olyasmi volt ez, amit be kellett töltenem.

Olyan fiatal, olyan tapasztalatlan voltam. Az egyetlen amit tudtam, hogy Jézus a szívembe költözött, hogy valami fantasztikusan csodálatosat találtam. És hogy Ő megbocsátotta a bűneimet.

Idahóban kezdtem és soha nem fogom elfelejteni ezt a kis anekdotát. A nővérem Washingtonban tartózkodott, amikor meghallotta, hogy a húgocskája éppen Idahóban van és prédikál. Abban az időben vajás croissant-on éltem, azt ettem reggel, délben és este. Egy nap elmentem egy nagy bevásárlóközpontba és az utolsó 15 centemen vettem egy pár cipőt. Ez volt a legolcsóbb a polcon.

Akkor jött egy távirat a nővéremtől. Tudjátok mit mondott? Nem kérdezte meg: szükség van-e valamire, nem mondta, hogy küldök neked öt dollárt, pedig az Úr tudja mit jelentett volna nekem akkor öt dollár.

Annyit mondott: légy biztos abban, hogy helyes a teológiai meggyőződésed. Isten a tanúm, még azt sem tudtam mit jelentett a *teológia* kifejezés.

Egy másik alkalommal pulykaólból aludtam. Nem emlékszem pontosan hol is volt, talán 12-15 km-re lehetett Coldweldtől (?) Idaho államban. Emlékszem, hogy ennek a falucskáknak csak egy kis fűszerboltja meg 3 vagy 4 egyéb kisebb boltja volt. Volt még ott egy aprócska templom is, melyet már hónapok óta nem nyitottak ki, mert a falubeliek nem tudták eltartani a pásztort.

Megkértem őket hadd prédikáljak benne én, veszíteni úgy sem veszíthetnek, talán még nyernek is egy keveset.

Addig könyörögtem, míg azt mondták: rendben van, de nem tudjuk önt elszállásolni. Azt válaszoltam az nem baj, majd elindultam magam valami szállást keresni.

Az egyik boltban egy hölgy azt mondta: nekünk nincs vendégszobánk, de az udvaron van egy pulykaól. Ha nem tudja, hogy ez milyen, megpróbálom elmagyarázni: pulykákat tartunk benne amikor pulykaszezon van. Majd hozzátette: kitisztítom, teszlek bele egy ágyat, egy mosdótálat meg egy nyeles kancsót. Így lett szállásom egy pulykaólból.

Az egyetlen dolog, amiről prédikálni tudtam akkoriban, az üdvösség és az újjászületés megtapasztalása volt. Csodálatos volt.

Emlékszem arra az időre, amikor a 16. születésnapomat ünnepeltem Idahóban. Még most is megvan a fényképem róla. Csak annyit tudtam, hogy meg fogom nyerni a világot Jézusnak.

Egy egyszemélyes hadsereget képviseltem azzal a céllal, hogy megnyerjem a világot Istennek.

Minden csodálatos és lelkesítő volt. Soha nem fáradtam el.

Aztán egy nap jött a hír: édesapámat megölték. Ez Karácsony és Szilveszter között történt.

Csak Isten tudja mennyire szerettem az édesapámat. Ez volt az első nagy fájdalom, amit megéltem. Az első, ami igazán belehasított a szívembe.

Az édesapám meghalt, mielőtt valaha is hallott volna engem prédikálni.

Abban a kis baptista templomban, ahol őt eltemették, egyetlen szó és egyetlen ének sem maradt meg bennem. Csak arra emlékszem, hogy mielőtt a koporsót lezárták volna, kinyújtottam a kezem és megérintettem édesapám vállát, azt a vállat, amelyre gyerekkoromban oly sokszor hajtottam a fejem. Mindig gyengédséget, vigasztalást és szeretetet éreztem, amikor odahajoltam édesapám vállára.

Megérintettem a vállát és hirtelen megértettem valamit. Itt éreztem át először a feltámadás igazi erejét. Valami olyat kaptam akkor, amit soha azelőtt nem tapasztaltam meg. Éreztem Jézus drága jelenlétét.

Akarjátok-e tudni, mennyire gyengéd és szerető a *fájdalmak férfi*ja?

Valóban akarjátok-e tudni?

Akarjátok-e igazán tudni, hogy Jézus Krisztus mennyire valós, hogy Ő egy valóságos személy?

- Akkor menjetek le a siralom völgyébe, menjetek át a Gecsemáné kertén.

Én örömmel mentem végig ezen az úton, ahol lépten-nyomon a szenvedés kiáltott felém, hogy megtanítsa mindarra, amit meg kellett tanulnom.

Miért gondoljátok, hogy vigasztalást és segítséget nyújthatok nektek a szenvedéseitekben?

Egy ember nem tud addig továbbadni valamit, amíg azt ő maga meg nem élte korábban.

És a Mester fogta az edényt és átöntötte egy másik edénybe. És az életem gazdagabb lett.

Már nem voltam az az ember, aki előtte. A szolgálatom sem volt ugyanaz. Egy gazdagabb és mélyebb életet kaptam.

Volt-e már valaha megtört a szívetek? Tudjátok-e igazán, mit jelent ez: odaszánni magatokat? Tudjátok-e, miért mondom és ismétlem, hogy ez nagyon sokba kerül?

De megéri az árat, bátran mondhatom nektek, mert én megéltem.

A legfontosabb döntés, a legnagyobb odaszánás, amit meghoztam az életemben, a Los Angeles-i vasútállomáson történt Kaliforniában. A legfontosabb döntés volt, amit valaha is meghoztam. Szerettem őt, és nagyon mélyen szerettem. Istentől nagy kapacitást kaptam arra, hogy szeressek. De ember vagyok. Néha annyira emberi módon gondolkodom, de aznap választottam és a Mesteremet választottam. Megesküdtem, hogy Őt szolgálom, és csak Őt helyezem első helyre az életemben. Amikor Los Angelesben felszálltam a vonatra, nem volt másom, mint a ruha, amit viseltem, amit a prédikáló ruhámnak is neveztem, egy bőröndöm és a Bibliám.

Nem hallottam a mozdony süvítését, a kerekek kattogását. Az egyetlen emlék, ami az útról megmaradt, az, hogy hoztam egy döntést.

És Ő fogta az edényt és átöntötte egy másik edénybe.

Néha az edény sötét és áttetsző, és belelátunk; de a Mester újból átönti egy másik edénybe.

A vonat Franklinbe, Pennsylvániába vitt. Itt egy kis szobában szálltam meg, melynek csak egy ablaka volt. De én döntöttem, és Őt választottam. Az első összejövetelen pontosan 38-an vettek részt.

Barátaim, ez volt a kezdete annak a szolgáltatnak, amit ma ismertek. Ez volt a kezdete Isten természetfeletti megnyilvánulásának az életemben és a szolgálatomban. Néhány nappal az alkalom után, egy hölgy megkeresett és azt mondta: tudod Kathryn, amint ott ültem a

helyemen, amíg te prédikáltál, Isten meggyógyított engem. Olyan biztos voltam benne, hogy elmentem az orvoshoz, és ő is megállapította a gyógyulásom.

Én ismertem a titkot. A drága Szent Szellem volt az, aki képes volt használni az edényt, melyet a saját kezében tartott.

Vessétek alá magatokat Neki. Ő nem arany vagy ezüst edényeket akar. Neki ti kelletek!

Megfogja majd azt az edényt és átönti egy másikba.

Te és én, néha könnyes szemekkel kérdezzük: Atyám, nem értem, miért engeded, hogy ez megessen velem, miért engeded meg?

De ne felejtétek el: Ő sohasem hibázik. A Mester maga végzi az átöntéseket.

Mert minden köért, amely felsértette a lábam, és minden szívfájdalomért, amit megéltem, Neki fogok hálát adni, mert ezeknek a megélése tett engem erőssé.

Kedves barátaim, töröljétek le a könnyeiteket. Nem értitek? Nem értitek? Ő sohasem hibázik.

Amikor életem könyvének oldalait lapozgattam, megköszöntem Neki minden percet, mert nem lennék ma az az ember, aki vagyok; soha nem tisztultam volna meg, ha ne lettek volna szívfájdalmaim és szenvedéseim. Ha nem fizettem volna ki az árat, soha nem érteném meg a ti fájdalmaitokat és terheiteket. Nem értenélek titeket.

És a legutolsó átöntés után, Isten elragad bennünket a földről, az Ő csodálatos jelenlétébe.

Ekkor az Ő saját szájából kívánom hallani:

„JÓL VAN ÉN HÚ ÉS IGAZ SZOLGÁM!”

És ezt kívánom mindnyájatoknak.